

Ewa Frączek

święto dziękczynienia

Nie uczyniłeś mnie garbatym

Dzięki Ci za to Panie

Andrzej Bursa

ze wszystkich uczynień i nieuczynień boże
najbardziej jestem wdzięczna że na brodzie policzkach
nad ustami nie rosną mi włosy rude brązowe ani żadne
a między nogami rozwiązanie proste, wspaniałość geometrii
przestrzennej, otwór i dziurka
w którą można wsunąć palec a z której wysuwa się nowe życie

ale nade wszystko za brak wyższej konieczności kiedy
suszę paznokcie powiewam kartką papieru
rachunkiem za prąd, na koniec zadaję pytanie
to jak zapłacimy
i oczekuję odpowiedzi.

o cudach

*The Maestro says it's Mozart
but it sounds like bubble gum
when you're waiting
for the miracle, for the miracle to come.*

Leonard Cohen

gdybym mogła wygryźć dziurę w betonie i wyrzucić
z powrotem w powietrze motyla wdeptanego
w papierek po karmelowej milce i gdybym
ostrzegła tego głupiego kota przed
drogą z pierwszeństwem przejazdu
albo przynajmniej zapobiegła
rzezi niewiniątek może chodziłabym w nagrodę
po wodzie dyskutowała
z krzewem wskrzeszała zmarłych
i może

skończyłybyśmy swój
dialog, jeśli pamiętasz początek:
ja krzyczałam i byłam goła jak kafel
łazienkowej posadzki ty miałeś rozwarłe nogi a obcy
świadkowie w fartuchach odcinali mi właśnie
skręconą rurkę
przy pępku

karmić przyszłość z ręki

kiedy mężczyzna śpi lub wychodzi do drugiego pokoju
kobieta oswaja się na wszelki wypadek
ze śmiercią. na kiju wiąże woreczek, w nim
ogórki kiszzone mielonka kawa. dopiero potem
woła ją – całą klekoczącą.
tańczą po pokoju za rękę
do niegustownej muzyki.

śmierć rusza szczęką rytmicznie, mówi:
to statystyka ich morduje i ukrywa satysfakcję gdy
kobięcy płacz nie może już dłużej przeciążać gruczołów
kanalików, jamy nosowej i zaczyna się fontanna łez a za nią
cały potop, wizja trupów, przemowa jak z pogrzebu
pana wołodyjowskiego.

przy ostatnim piruecie kobieta snuje plany
samobójstwa z tęsknoty a śmierć nie może
już wytrzymać. śmieje się a ze śmiechu boli ją
cały odsłonięty szkielet i stukot robi się nieznośny.

– och zamilcz koścista suko, bo on już się budzi, szeleści pościel
lub w drugim pokoju słycać kroki, palce obejmują klamkę.
pada pytanie czy coś się stało.

– nie.

– *jeszcze nie.*

kręgi, kręgosłupy

od kiedy w moich plecach mieszka krzywy
nos starej wiedźmy, jej magiczne
usta szepczące runiczne zaklęcia
jestem królem persji i janem kulczykiem
rdzennym mieszkańcem manhattanu.

tak pewnie myśli natalia
która teraz tu sprząta
mówi o putinie i o butach najki za
sto złotych których na ukrainie
nije kupisz za te pijeniądze.

ja wysupełuję dla niej nieco mniej ale przynajmniej
ze wstydem. prawo moralne we mnie
w moim portfelu osobne –
jak nogi podnoszone nad mopem które
są nagle tak oddzielnie od pleców,
sprawców zdarzenia.

postanawiam że natalia będzie
w moim wierszu pokutą żalem
za grzechy sową minerwy chichotem
historii, ale ona zmienia scenariusz
i mówi patrząc w wilgotną podłogę
że za kanapą leżą moje majtki
i sukienka, całe zakurzone
proszę pani

kobiety na radzie pedagogicznej obierają wspólnie ziemniaki

grube łydki nauczycielek odeszły
razem z ostatnim pterodaktylem dlatego
dziś w lśniącej lajkrze wyciągają się prężą
tylko cienkie pęciny 2016.

uroda i wiotkość zmiękczają jednak
głosy, rozciągają w czasie zgłoski i sylaby.

to dlatego po kilogramie na głowę
kobiety nie doszły jeszcze do nowego
planu lekcji – śpiewały tylko o metodach
i celach machając kolorowymi
nożykami, a każda z nich
czekała na swoje solo.

od mówienia wspak na tarczy zegara
zabrakło miejsca.

ich mężczyźni oszukiwali właśnie
partnerów w biznesie
brali tabletki na nadciśnienie lub obrażali
polityka innej partii a one wciąż czekały
na swój czas, by powiedzieć
że najlepszym na to przykładem
jest ich własny
mateuszek.

mleko kapało im wtedy z oczu a ja
zgarniałam obierki i ścierałam blat i myślałam
o zmianie zawodu
zmianie płci.